

Gyöngyöspata dilemmája avagy a Kolumbusz tojása

2020 január 30. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Én tudom a megoldást, bár kutya nehéz lenne megvalósítani.

még csak meggy?zni is azokat az embereket, akik ebben a 22-es csapdjába ügyben a f?szerepl?k. A nehézségeket kár volna részletezni, mindnyájan tudjuk, hogy az érintett roma fiatalok javára igaz, amit a költ? (József Attila) más összefüggésben mondott: „magával kötve, mint a kéve” – éli nehéz sorsát.

De az idézet másik fele éppen fordítva áll: nem „sunnyít, vagy parancsot követ”, hanem éppen ellenkez?leg, büszkeség és kivagyiság pótolja a realitással való szembenézést. A sok tudósítás, írás, nyilatkozat, hivatalos szervek próbálkozásai sokoldalúan bemutatták ezt a 22-es csapdjába helyzetet.

Eloolvastam a konkrét ügy alapjául szolgáló ombudsmani jelentést, s azt mondtam magamban: bizony megfontolandó és korrekt a diagnózis.

„A rendszerváltást követ? két évtized nem hozott számottev? javulást e személyek foglalkoztatási, oktatási, lakhatási, egészségügyi és szociális körülményeiben. Felnt? azóta egy olyan generáció, akik számára a teljes nyomor és kilátástalanság a „természetes létállapot”. (Nem idézek sokat a jelentésb?l, aminek minden sorával egyébként nem értek egyet, mert a fentiek nem csak a romákat sújtották/sújtják, azonban a kisebbségi ombudsman nem írhat átfogó társadalmi elemzést, hanem konkrét üggyel foglalkozott.) Szóval létezik egy „roncstársadalom”, ahogy a szociológus nevezte.

A diagnózis után a terápia már nem az ombudsman dolga. Tehát mit lehet kihozni ebb?l a csapda-helyzetb?l, mert az is igaz, hogy a készpénzes megoldás csak olaj a t?zre. Valami testre szabott feln?ttképzés kellene. De valóban lehetetlen a romákat munkára fogni – munkának értve a tanulást is?

Mi lenne, ha néhány érintett családnak megszervezn? egy szakképz? csapat, hogy felújítja, vagy megépíti a faluban a lerobbant házakat? Annak az asszonynak a házáat is, aki volt olyan bátor, hogy ezt a tévé riportban is elmondta, beszereltetné a vízvezetékét a bíróság által megítélt pénzb?l. Szóval be kéne vonni a munkába a korábban szegregáltakat, építenének, korszer?sítenének, részt vennének a konkrét munkában. Mint régebben a kalákában: társas munkában, csak modern változatban.

Közben megtanulnának rajzot olvasni, megtanulnák, hogy mi az a fagyhatár, amiért mélyebbre kell ásni a vezetéknek szolgáló árkot. Mérnének, munkanaplót vezetnének, tervekkel és költségvetéssel találkozónának, mindennel, ami egy ház vagy házsor felújításával, korszer?sítésével jár. A téglahordáson kívül szakmunkára is lehetne oktatni ?ket. Speciális képzési forma kellene nyilván: több gyakorlat, s kevesebb, de célirányos elmélet – vagyis az írás-olvasással járó egyéb ismeretek.

Nem kellene minden tanulótl elvárni a képzés végén a teljes érték? szakmunkás bizonyítványt, de fontos volna a résztvev? oktatók külön díjazása is. Tudom, a klasszikus pedagógiai modell szerint el?bb jönnek az általános alapismeretek: írás, olvasás, számok, természet-, ember- és környezettan – nos itt mindez párhuzamosan futna a munka-orientált szakképzéssel. Nem példa nélküli, hogy bizonyos közösségek jórészt autó, számítógép, elektromosság és tévé nélkül éljenek.

Az amish közösségek ilyenek – más kérdés, hogy ?k önként és vallási fanatizmusból élnek így, s nyitva áll számukra az út visszafelé is, a bibliát pedig fejb?l idézik. Gyöngyöspatán persze nem így áll a dolog. De aki nem önszántából nélkülözi mindazt a kényelmet, amit a XXI. század és a technológia kínál, azzal nem lehet megértetni, hogy ezért neki is meg kell dolgoznia? Egy roma ismer?söm azt mondta, hogy az ? családjában a legnagyobb baj, hogy nem voltak rövid és hosszú távú céljaik. Illetve pontosabban csak egészen rövid távúak voltak.

Meg hogy nemigen volt kitartásuk, ráadásul a tévében is csak a csillogást látták. Igen ám, a nagyfiúk építkeznek, szerelnek, de mit csinálnak a nagylányok, az ifjasszonyok?

Valahogy rávezetni ?ket, hogy a m?köröm-építés helyett, vagy inkább az el?tt a fogmosásra kéne rászokni, de mindenké el?tt a takarékos gazdálkodásra. Vagyis ?k a gazdasszony-képzést kapnák, amelynek legf?bb gyakorlati oldala a kalákában dolgozók ellátása volna.

Ha már versidézettel kezdtem, befejezésül egy másik:

„Ne várd, hogy a föld meghasadjon És t?z nyelje el Sodomát.

A mindennap kicsiny csodái Nagyobb és titkosabb csodák.”

(Reményik Sándor: Csendes csodák)

Száz szónak is egy a vége: külön projektben, kaláka-féle szervezésben oktatta, dolgoztatva kellene érvényt szerezni a bírósági ítéletnek a korábban szegregált roma résztvevőkkel.

Legalább meg kéne próbálni, hátha sikerülne előbbre jutni. Ami pedig a szegregációt illeti: meg kéne győzni a helyi közvéleményt, hogy ne csak a romák házeit újítsák fel, korszerűsítsék, s ezáltal más helyi lakosok is bekapcsolódhassanak a projektbe.

Patakfalvy Katalin

Kapcsolódó írás:

[Gyöngyöspata. avagy a jéghegy csúcsa](#)

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló
